

DEN STYGGE ANDUNGEN (på lett norsk)

Et eventyr av den danske forfatteren H.C. Andersen.

Der var det et ande-reir. Der lå en andemor og ruget på eggene sine. Nå ventet hun på andungene, og hun syntes det var ganske kjedelig å ligge der alene. Men så begynte ungene å komme ut av eggene sine. Alle ungene kom ut, men et stort egg lå igjen. Andemor la seg på egget igjen. ” Nå har jeg ligget så lenge, jeg kan ligge litt til.”

Andemor ruget og ruget. Til slutt gikk egget i stykker.” Pip, pip”, sa ungen og kom ut, han var stor og stygg. ” Så stor han er”; sa andemor. ” Han er jo egentlig fin og skjønn. Kom nå alle ungene mine, så skal jeg vise dere verden.



De svømte av gårde, og kom inn i andegården. Der var det mange ande-familier. ” Nei, se på den store og stygge andungen der,” sa en and. ” Ja, han vil vi ikke ha her,” sa en annen og bet den store andungen. ” Ikke gjør det”, sa andemor. «Ikke plag han.” ”JO, han er så stor og

spesiell og rar, vi vil ikke ha han her”, sa de andre.” Han er ikke så vakker”, sa andemor,” Men han er hyggelig og snill og svømmer veldig bra. Alle de andre andungene hadde det kjekt i andegården, men den store andungen ble dyttet og sparket og mobbet og plaget. Ingen var snille med han. Slik var det den første dagen, og dagene etterpå ble det verre og verre.



En dag tenkte andungen” Nå er det nok.” Han sprang bort til gjerdet og fløy over. På den andre siden lå det noen små fugler. De ble reddet.” Det er fordi jeg er så stygg”; tenkte andungen trist. Andungen løp videre, helt til det stedet vill-endene bodde. Her la han seg ned, han var både trøtt og trist.



Andungen var der i to dager. Andungen dro av gårde. Han gikk og fløy og svømte og dykket. Men ingen andre dyr snakket med han, fordi han var så stygg. Nå ble det høst. Bladene ble gule og falt ned, og det ble kaldt. Andungen hadde det ikke godt.

En kveld solen gikk ned, kom det en mange store, hvite fugler ut av buskene. Det var svaner. Andungen syntes de var så vakre! De åpnet vingene sine og fløy av gårde, mot varmere land, bort fra den kalde vinteren. Andungen hadde så lyst å bli med, han følte hjertet slo, men han

klarte ikke å følge med. Han visste ikke hva disse fuglene het eller hvor de skulle, men han ble så glad i dem, han følte at han ville være sammen med dem. Kanskje de kunne være hans venner selv om han var så stygg?

Vinteren kom og det ble kaldere og kaldere. Andungen svømte rundt, men det kom mer og mer is på vannet. Til slutt klarte han ikke svømme mer og frøs fast i isen. Det ble en lang og kald vinter. Det var vanskelig for andungen. Han var helt alene.

Men så en dag kom våren. Sola begynte å varme, og de første blomstene kom. Andungen ble glad. Han fløy til et fint vann ved en hage. Og der! Der kom tre flotte hvite fugler. De var så vakre og svømte så flott!” Jeg vil svømme bort til dem,” tenkte andungen.” De vil sikkert drepe meg, for jeg er så stygg. Men det er bedre at de dreper meg enn at alle andre skal plage meg.” Han svømte bort til svanene. De åpnet vingene sine.” Ja, bare drep meg”; sa andungen og så ned i vannet. Der så han sitt eget speilbilde.

Men hva så han i vannet? Han så ikke en stygg andunge, han så en vakker svane. Han var jo selv en svane! Noen barn kom ned til vannet.” Se der er svanene,” ropte de.” Og det er en ny også. Han er den fineste!” De andre svanene hilste fint, og andungen ble flau, men også kjempeglad.

